

si venditor illud ignorabat; et quando ignorantia sibi prosit, n. 5 l. 63 ibi. — Et an tunc emptor possit eligere, an stet emptio, vel quod agat ad interese, ibidem in n. 4. — Emptor si fuit supinus in cognoscendo vitio patente rei emptæ, an sibi præjudicet, n. 1 l. 66 ibi. — rei si illam alicui dederit in pignus, an pignus illud resolvatur, ex causa necessaria, vel ex causa voluntaria, quæ est in potestate emptoris, ut non resolveretur, n. 1 l. 67 per text. ibi tit. 5 part. 5. — perfecto contractu emptio, facit fructus suos, n. 5 l. 19 t. 8 part. 5. — an possit expellere colonum, qui conduxerat ad decennium, et ultra, n. 7 dict. l. 19 ibi. — fructuum non habet jus in fructibus, antequam separentur a fundo, n. 4 l. 20 tit. 8 part. 5. — fructuum et colonus, an assimilentur, vel differant inter se, dict. n. 4. — pignoris si illud a creditore interveniente dolo emerit, an illud suum faciat, vel an teneatur venditori ad damna, et interese, licet creditor haberet vendendi facultatem, n. 1 l. 49 tit. 15 part. 5. — pignoris vendente creditore potest ab ipso petere, ut cedantur sibi actiones personales contra debitorem, n. 4 l. 50 tit. 15 part. 5. — qui emit rem pignoratam a creditore, contra quem aget, si illa res ab eo evincatur, n. 5 l. 50 tit. 15 part. 5. — a debitore fisci, vel alterius, an sit securus, et quando, n. 9 et 10 l. 7 tit. 15 part. 5. — qui a debitore alicujus res dolose emit, illas cum fructibus inde perceptis, vel qui percipi potuerant, restituere tenetur; et a quo tempore restitui debeant, gloss. l. 11 per text. ibi, tit. 15 p. 5. — Et an emptor expensas in tali re factas deducere possit, ibidem in n. 6. — Emptor quando possit verum hæredem repellere exceptione, si illam rem emptor habuit a possessore hæreditatis, n. 5 l. 5 tit. 14 part. 6. — qui a proditore vel hæretico antequam per sententiam condemnaretur, emit, si ab eo res vendicetur, an debeat suum habere pretium, et quando, n. 2 et 5 l. 4 tit. 2 part. 7.

BONÆ FIDEI VEL MALÆ FIDEI. — Emptor malæ fidei alicujus rei ecclesiasticæ, an debeat recursum ad pretium contra venditorem, n. 7 l. 11 tit. 14 part. 1. — bonæ fidei alicujus rei ecclesiasticæ, si alienator non sit solvendo, in quo habebit recursum contra ecclesiam, n. penult. l. fin. t. 14 p. 1. — rei ecclesiasticæ, si est malæ fidei an habeat recursum ad aliud, quàm ad pretium, n. fin. dict. l. fin. — Emptore bonæ fidei an ecclesia actiones suas cedere teneatur adversus venditorem in causa decimali, n. 2 l. 26 tit. 20 part. 1. — Emptor bonæ fidei quando possit fructus rei emptæ suos facere per usucapionem, et sine ea, n. 2 et 5 l. 5 tit. 29 part. 5. — si facta jam emptione illud sciat a domino, quod res non erat vendentis, an ex hoc in mala fide constituatur, n. 5 l. 10 tit. 29 part. 5. — licet bonam fidem habeat in re emptæ, non præscribit illam nisi per 50 annos, quando venditor erat malæ fidei possessor, n. 1 l. 19 tit. 29 part. 5. — Sed an possit intentare Publicianam actionem, ibi in n. 2. — Emptor bonæ fidei, an in re illa sic emptæ servitutem imponere possit, n. 1 l. 10 tit. 51 part. 5. — si fuerit in mala fide inducendo venditorem, ut venderet minus justo pretio, an teneatur rem restituere, vel si velit, possit supplere pretium quod defuit, n. 8 in

fin. l. 56 tit. 5 part. 5. — qui in re emptæ habet malam fidem, illam usucapere non potest, n. 2 l. 54 per illum text. ibi, tit. 5 part. 5.

REI ECCLESIASTICÆ, VEL MINORIS. — Emptor malæ fidei alicujus rei ecclesiasticæ, an habeat recursum ad pretium contra venditorem, n. 7 l. 11 t. 14 part. 1. — bonæ fidei alicujus rei ecclesiasticæ, si alienator non sit solvendo, in quo habebit recursum contra ecclesiam, n. penult. l. fin. tit. 14 part. 1. — Emptio rei ecclesiasticæ si est malæ fidei, an habeat recursum ad aliud, quàm ad pretium, n. fin. dict. l. fin. — Emptor rei minoris, an et quando teneatur probare pretium fuisse in utilitatem minoris conversum, n. 5 l. 59 tit. 18 part. 5. — rei minoris qui solvit tutori, vel curatori, an securus sit, si pretium non solvatur creditoribus minoris, n. 6 l. 60 ibidem. — Et idem erit in emptore ab executore testamenti aliquid emente, ibidem. — rei ecclesiasticæ, an sit securus, licet pecunia non convertatur in commodum ecclesiæ, n. 4 l. 63 ibidem.

REI ALIENÆ: emptor rei alteri obligatæ in pignus, an per longum tempus illam præscribere possit, si venditor erat ejus dominus, et a creditore illam furavit, vel si prius debitor per creditorem non sit exclusus, et reperitur non solvendo, n. 2 l. 27 tit. 29 part. 5. — Et quid si sciat illam rem alteri pro pignore obligatam, n. 3 ibidem. — Emptor rei alienæ scienter, an possit compellere venditorem, ut sibi rem tradat, n. 1 l. 19 tit. 5 part. 5. — sciens rem, quam emit, esse alienam, si ab illo pretium recuperetur, cui pretium illud applicabitur, et quid si contractus sit a jure reprobatus, n. 5. — Et quid si sint duo emptores rei alienæ, unus sic sciens, alius verò ignorans, ibidem. — Emptor si stipuletur sibi reddi pretium quando emit rem alienam scienter, debet re evicta illud sibi reddi, etiamsi contractus esset a lege interdictus, ibi n. 4 dict. l. 19 tit. 5 part. 5. — si stipuletur de evictione, tunc poterit agere contra venditorem ad pretium datum, et ad interesse, n. 5 dict. l. 19. — rei alienæ debet defendere causam, quando venditor illud facere nolit, aliàs, etiamsi denunciasset, non ageret de evicione, n. 4 l. 53 tit. 5 p. 5.

DECEPTUS, VEL DECIPIENS. — Emptor si fuerit deceptus, quando recissionem petere possit, n. 3 l. 16 t. 11 part. 4, et gloss. l. 56 tit. 5 part. 5 per illum text. — rei si fuerit deceptus ultra dimidiam justæ pretii, qualiter illi consulatur; et quid si primus emptor alienavit in alium; et alia plura in ista materia, vide per gloss. l. 56 tit. 5 part. 5. — si decipiat venditorem ultra dimidiam justæ pretii, si elegerit rem restituere potius, quàm pretium supplere, an teneatur ad fructus restitutionem; et quid in foro animæ, n. 8 dict. l. 56 tit. 5 part. 5. — Et quid si emptor rem illam hypothecavit, an hypotheca teneat, et illam liberare teneatur, ibidem. — Emptor si fuerit in mala fide, inducendo venditorem ut minus justo pretio rem venderet, an teneatur restituere, vel si velit possit supplere pretium, quod defuit, dict. n. 8 in fin. — qui fuit a venditore deceptus ultra dimidiam justæ pretii, possit consequi supplementum justæ pretii quando res fuit mortua, vel deteriorata, ibi num. 10. — si juret non venire adversus contractum venditionis, an possit

intentare remedium l. 2 C. de rescind. vendit. vide ibi n. 11. — Et quale debeat esse hoc juramentum, et quid in minore 14 annorum, et in majore 25 annorum, ibi n. 12. — Et quid si et tunc læsio sit enormissima, an tunc juramentum aliquid obstet, ibidem. — Emptor an possit renuntiare remedio sibi competenti ex l. 2 C. de rescind. vendit. vide ibidem in med.

FEUDI, VEL MAJORIS. — Emptor feudi quando emptio non tenuit, an possit illud sibi retinere pro suo interesse sibi solvendo, n. 4 ad fin. l. 9 t. 2 p. 5.

QUI ARRAM DEDIT. — Emptor an possit agere ad interesse contra venditorem, si postquam recepit arram pro re vendita, illam dare noluerit, n. 1 l. 7 t. 5 p. 5. — si dederit arram nomine pretii, an venditor pœnitere possit; est quidem si arram dedit in pecunia, an in dubio videatur data pro parte pretii, an verò requiratur quod illud ita dicatur, n. 2 l. 7 t. 5 p. 5. — qui in signum venditori arram, vel partem pretii dedit, an illam amittat quotiens illud non fuit deductum in pactum, si per eum steterit, quin contractus non adimpleatur tempore promisso, vel ex alia causa, n. 4 l. 38 tit. 5 part. 5.

PRIMUS, VEL SECUNDUS, VEL TERTIUS. — Emptor secundus, vel tertius, an directo possit denuntiare auctori auctoris sui, et quando sic, n. 4 quæst. 2 l. 52 tit. 5 part. 5. — primus an agat contra venditorem, cui denuntiabat quod inquietabatur, antequam ipse primus emptor solvat interesse evictionis suo emptori et secundo, a quo res fuit evicta, ibid. in quæst. 5. — an admittatur, si vult rem emptam sibi contra secundum emptorem in eodem pretio, et melioratione, quando fuit per venditorem appositum pactum, si ad certum diem alius meliorem conditionem non attulerit, n. 1 l. 40 tit. 5 p. 5. — Et quid si pactum fiat sine adjectione diei, an tunc possit usque ad perpetuum afferri melior conditio, ibi n. 2. — Et quid si secundus emptor non sit solvendo, venditor tamen illum approbaverit, ibi n. 5. — Emptor sub pacto adjectionis in diem, an lucretur fructus rei emptæ, quando alius plus dedit, et ipse illud plus venditori obtulit, et cum re emptæ remansit, ibi n. 7. — Et quid si emptor rem alii vendidit, an si primus venditor offerat pretium primo vel secundo emptori, possit petere, ut sibi reddatur res, n. 7 et n. 10 l. 42 tit. 5 p. 5. — Emptor qui sub pacto erat obligatus rem reddere, an ad interesse teneatur, si res devenit in alium, ibi n. 10. — rei si fuerit deceptus ultra dimidiam justæ pretii; qualiter illi consulatur, et quid si primus emptor alienavit in alium: et alia plura in ista materia vide per gloss. l. 56 tit. 5 part. 5. — primus, vel secundus, quis præferatur in petenda re, et possidenda, n. 8 l. 7 tit. 7 p. 7.

GABELLARUM VEL HÆREDITATIS. — Emptor hæreditatis vel pars ejus ab eo evincatur, n. 2 per text. ibi, l. 54 tit. 5 part. 5. — Et quid erit emptore gabellarum unius loci, cui aliud territorium fuit adjunctum, an pensio augmentetur pro rata ratione augmenti, ita ut pensio crescat ratione augmenti, et an istud ita sit, n. 4 dict. l. 54 ibi. — Emptor gabellarum qualiter gabellam emisse videatur, dict. n. 4 in medio, dict. l. 54 ibid. — Emptores gabellarum assimilantur usufructuariis, dict. n. 4 in fin.

SUB PACTO ADJECTIONIS IN DIEM. — Emptor si ad diem constitutum inter ipsum et venditorem, ut res vendita degustetur vel mensuretur, non venerit, an venditor possit alteri rem illam vendere, et an adhuc duret contractus, n. 6 l. 24 tit. 5 part. 5. — primus an admittatur, si vult rem emptam sibi contra secundum emptorem in eodem pretio et melioratione, quando fuit per venditorem appositum pactum, si ad certum diem alius meliorem conditionem non attulerit, n. 1 l. 40 tit. 5 part. 5. — Et quid si pactum fiat sine adjectione diei, an tunc possit usque in perpetuum afferri melior conditio, ibi num. 2. — Et qui si secundus emptor non sit solvendo, venditor tamen illum approbavit, ibi num. 3. — Emptor sub pacto adjectionis in diem non requiritur, quod ipse plus offerat, sed tantum quod meliorationem det venditori, ibi n. 7. — sub pacto adjectionis in diem, an lucretur fructus rei emptæ, quando alius plus dedit, et ipse illi plus venditori obtulit, et cum re emptæ remansit, ibidem in n. 7. — si paciscatur cum venditori, ut reddito sibi pretio rem emptam venditori reddat, an post multum tempus ad hoc ipse teneatur, n. 1 l. 42 ibi. — Et an jus competens venditori ex hoc pacto possit cedi alii per venditorem, ibidem in n. 2. — Et an istud jus offerendi transeat ad hæredes, etiam quando in pacto nihil de eis dictum fuit, ibid. n. 3. — Emptor, qui sub dicto pacto erat obligatus rem reddere, an ad interesse teneatur, si res devenit in alium, ibidem n. 10 dict. l. 42. — qui sub tali pacto rem emit, si rem emptam obliget antequam sibi reematur, resolvitur jus pignoris venditore reemante et quare, n. 7 dict. l. 42 tit. 5 part. 5. — Et quid si sint plures hæredes emptoris, et unus tantum rem illam possidebat, vel communiter cum aliis, an ille debeat condemnari ad rei restitutionem, ibi.

DOMUS, VEL REI LOCATÆ. — Emptor domus, an videatur emere puteum communem inter duas domus, venditam scilicet, et aliam, n. 5 l. 28 tit. 5 part. 5. — domus, navis, vel gregis, tenetur de evicione partis, gloss. per illum text. ibi, l. 53 tit. 5 part. 5. — domus, quæ alicui erat ad tempus locata, an possit expellere conductorem ante tempus, et quando non, gloss. l. 19 tit. 8 part. 5. — domus locatæ si nolit inquilinum expellere, an inquilinus teneatur stare locationi, ibi n. 2. — Et an idem sit dicendum in colono fisci, civitatis, vel ecclesiæ, an emptor illi stare teneatur, neque possit illum expellere; n. 5 ibi. — Emptor rei alicui locatæ, quando ante tempus colonum expellere non possit, dict. n. 5 dict. l. 19.

EMPHYTEUTA vagans, ita quod nesciatur, an vivat, nec ne, an dominus possit accipere emphyteusim, n. 2 l. 14 tit. 14 part. 5. — pensionem non solvens potest a domino expelli, n. 8 l. 69 tit. 28 part. 5. — Emphyteuta cum per alluvionem aliquid accrescit, an illud, quod accrescat, sit suum, et an propter hoc debeat sibi augmentari pensio, n. 2 l. 26 tit. 28 part. 5. — Emphyteuta an habeat incrementum alluvionis, tam patentis, quàm latentis, et an æquiparetur feudatario, et an valeat argumentum de uno ad alium, n. 2 l. 50 tit. 28 part. 5. — si ex torrente vel fossato domini, per longissimum tem-

pus aqua duxerit in proprium prædium, an illud jus præscribere possit, n. 5 l. 15 tit. 51 part. 5.—an teneatur denunciare auctori suo, quando inquietatur in re emphyteutica, n. 4 quæst. 4 l. 52 tit. 5 part. 5.—si rem vendat extraneo, an dominus per retractum illam repetere possit, n. 2 in princ. l. 55 tit. 5 part. 5.—an à domino proprietatis requiri debeat, antequam dominus proprietatem vendat, an ipse velit habere æquali pretio, dict. num. 2 quæst. 2.—Et si in contractu emphyteusis adsit deceptio ultra dimidiam justii pretii, an concessio teneat, n. 4 in princ. l. 56 tit. 5 part. 5.—Emphyteuta an possit expelli, si non ostendat instrumentum emphyteusis, n. 7 l. 28 tit. 8 part. 5.—an teneatur ad solutionem pensionis, quando domus fuit combusta, licet remaneat area, et an tunc dicatur periisse tota res, ibi n. 9.—si velit solvere censum postquam domus, vel ager fuit combustus, an tunc duret emphyteusis, ibid.—an teneatur ad solutionem pensionis, quando res est inundata, vel ab hostibus occupata, ita quòd nullos fructus ex ea percipere possit, ibi n. 11.—an ad solutionem pensionis teneatur, quando res fuit combusta, si aliqua pars ipsius remansit, et qualis, ibi n. 12.—Et quid si pensio esset modica, neque correspondens fructibus, in dict. n. 12.—Emphyteuta ecclesiæ cessans solvere per biennium, cadit à jure suo, et quare istud ita sit, ibidem in n. 13.—Et an hoc idem procedat in una ecclesia, si sit emphyteuta alterius: et quid si ecclesia successit privato, dict. n. 13 ibidem.—Emphyteuta fisci an habeat biennium, vel triennium, si non solverit, ut à jure suo cadat, ibidem in n. 14.—si per biennium non solverit, an ipso jure cadat à jure suo, vel per sententiam, et qui si resistat, ibidem n. 15.—an possit intra decem dies moram purgare; et quid si elapso biennio dominus ante hos decem dies rem illam alteri concessit in emphyteusim, vel aliter alienaverit, an tunc poterit moram purgare, n. 16 dict. l. 28 t. 8 part. 5.—non solvens per biennium, an teneatur rem restituere cum melioramentis, ibi n. 20.—potest rem vendere, domino tamen prius requisito, et quid in censuario, n. 1 l. 29 tit. 8 part. 5.—Et in quo differant censuarius, et emphyteuta, dict. n. 1 dict. l. 29.—Emphyteuta si rem permutaverit cum alia re, an prius debeat dominum requirere, num. 5 dict. l. 29.—an possit rem emphyteuticam locare ad longum tempus, dict. n. 3 quæst. 2.—an irrequisito domino, seu sine ejus consensu, possit vendere suam commoditatem fructuandi alteri, et quando non, in dict. quæst. 2.—an possit aliquem facere usufructuarium in re emphyteutica irrequisito domino, an possit constituere usum uni, et usumfructum alteri, ibidem.—Ecclesiæ, vel alterius, an possit rem emphyteuticam donare, ibidem in quæst. 5.—an possit legare, ibidem in quæst. 4.—Et quid si venditio, vel alienatio sit necessaria, ut quia fit pro debitis emphyteutæ, an tunc requiratur domini consensus, dict. n. 5 in quæst. 5.—Emphyteuta per quæ verba excusetur à pœna caducitatis, si rem emphyteuticam vendat alteri extraneo, ibidem.—Et quid si vendat sub conditione, si consensus domini accedat,

ibi.—Emphyteuta, et quid si alienatio sit nulla, vel pro parte, an emphyteuta in totum cadat à jure emphyteutico, ibi quæst. 7.—si ignorans rem esse emphyteuticam, illam alienaverit, an per hoc cadat à jure suo, ibidem.—Et an ex venditione facta per patrem, qui recuperat emphyteusim pro se, et filiis suis, et nepotibus, præjudicetur illis, ibidem in quæst. 8.—Et quid si sint plures domini, an emphyteuta omnes requirere teneatur, et quando, ibidem n. 4 dict. l. 29.—Et quid si unus ex dominis velit rem sibi retinere, alii verò domini noluerunt, in dict. n. 4.—Emphyteuta uxoris si denuntiet marito quòd rem vendit, an hoc sufficiat ut excusetur à pœna caducitatis, ibidem.—emphyteutæ, an debeat requirere consensum domini principalis, vel alterius emphyteutæ, ibid.—cadit à jure suo, quando dominum decipit non dicendo verum pretium, quod sibi pro re emphyteutica dabatur, ibi n. 5.—Ex quibus possit colligere dominum consensisse venditioni, licet expressè illud non fecisset, ibi n. 6.—Et quid si dominus dixit se nolle emere, non tamen dedit licentiam vendendi, an emphyteuta vendens à jure suo cadat, dict. n. 6.—Emphyteuta si postquam habuit licentiam vendendi à domino, illud per annum facere distulerit, an postea vendere possit, dict. n. 6 l. 29 tit. 8 part. 5.—si vendidit de consensu domini, et postea agit remedio, l. 2 C. de rescind. vendit. vel vendidit cum pacto de revendendo, et postea reemit, an ista in nova translatione domini iterum requiratur consensus domini, dict. n. 6 quæst. 5.—si vendidit irrequisito domino, et venditione facta dominus consentiat venditione tamquam faciendæ, an venditio valeat, ibi in quæst. 4.—si vendat de consensu domini, non tamen per hoc videtur dominus renuntiasse suæ proprietati, dict. n. 6 in fin.—potest vendere rem emphyteuticam, si dominus intra duos menses rem accipere noluerit, et an possit moram purgare, ibi n. 7.—an possit rem emphyteuticam pignorare, et quibus, ibi n. 11 per illum tex. ibi.—an possit alii in emphyteusim concedere sine consensu domini, dict. n. 11.—Et an plures emphyteutæ possint inter se alienare irrequisito domino, dict. n. 11.—novus tenetur solvere quinquagesimam partem, quæ debetur domino quando res venditur, ibi n. 12.—quibus rem emphyteuticam vendere non possit, n. 13 dict. l. 29 tit. 8 part. 5.

EMPHYTEUSIS ecclesiæ, an transeat ad extraneos hæredes, et quando, n. 1 l. 69 tit. 48 part. 5.—quando recipitur pro filiis, et descendentes, an veniant femine, dict. n. 1 dict. l. 69.—Et an tunc veniant descendentes, etsi hæredes non sint, vel hæreditatem repudiaverint, ibidem.—Emphyteusis ecclesiastica, an possit dari in perpetuum, n. 2 dict. l. 69.—Et an de substantia emphyteusis sit, quòd pretium interveniat à principio, vel non, ibidem n. 4.—Emphyteusi finita per generationem finitam, descendentes petere possunt eis confirmari, estque injuria si non fiat, possetque ad superiorem appellari, n. 7 dict. l. 69.—Emphyteusis an possit generatione finita illam per se retinere, dict. n. 7.—concessa alicui pro se, suisque filiis, et nepotibus in annos sexaginta, si talis infra hoc tempus decedat sine

filiis et nepotibus, emphyteusis statim non spectato transcurso sexaginta annorum redeat ad ecclesiam, n. 6 in fin. l. 10 tit. 51 part. 5.—Emphyteusi finita, finitur servitus in ea constituta, n. 1 tit. 11 l. 51 part. 5.—Emphyteusim, et an illam recipiens pro se, et liberis descendentes per lineam masculinam, sive per femininam, an et tunc femine comprehendantur, n. 1 l. 2 tit. 6 part. 4.—Emphyteusis an super immobilibus vel super mobilibus constitui possit, et quæ sit ipsius natura, n. 1 l. 28 tit. 8 p. 5.—Et an res mobilis ascripta solo possit dari in emphyteusim, dict. n. 1 dict. l. 28.—Et an sit de substantia contractus emphyteutici, quòd à principio interveniat certa quantitas pretii, vel alia res, n. 5 in princ., dict. l. 28.—Et quid si in instrumento dicatur quòd talis dedit in emphyteusim, vel census, an contractus censuales, vel emphyteutici sit, ibidem in principio.—Et an de natura emphyteusis sit, quòd sit perpetua, n. 5 in princ. dict. l. 28.—Emphyteusis recepta pro aliquo, et suis hæredibus, an de primis, vel de omnibus descendentes, vel de omnibus in infinitum debeat intelligi etiam extraneis, et quid si emphyteusis concedatur ab ecclesia, ibidem in n. 5 dict. l. 28 ibi.—ab aliquo recepta pro se, et suis filiis, et hæredibus, an exigatur quòd filii etiam sint hæredes, ut possint succedere in emphyteusim, dict. n. 5 q. 2.—Et quid si filii sint inæqualiter instituti in hæreditate, an in emphyteusim succedant, et qualiter, ibi quæst. 5.—Emphyteusis hæreditaria, an possit uni ex filiis assignari per patrem, et an tunc limitetur ad vires tertii et quinti, et partis legitimæ, ibi quæst. 5.—simpliciter recepta, an intelligatur recepta pro filiis masculis, vel simpliciter, ibi num. 4.—Et an idem sit si ecclesia simpliciter concedat emphyteusim alicui, an ad ejus filios extendatur, in dict. quæst. 4.—Emphyteusis ecclesiæ, si concedatur alicui nulla facta mentione temporis, an in perpetuum concessa videatur, ibidem.—ecclesiæ si ab aliquo sit præscripta, an extendatur ad tertiam generationem, vel tantum ad vitam præscribentis, dict. num. 4 in fin.—recipit vires secundum partium conventiones, ibi n. 6 in principio.—requirit scripturam tam ad substantiam, quam ad ejus probationem, n. 7 dict. l. 28.—Et an filii spurii possint in emphyteusim succedere, si de hoc factum sit pactum, n. 6 dict. l. 28 tit. 8 part. 5.—Emphyteusis an præsumatur finita, si de ea non adsit scriptura, et an propter hoc dominus possit emphyteutam expellere, d. n. 7.—benè durat, etiam si domus vel ager comburetur, si emphyteuta velit et tunc censum solvere, ibidem in n. 9.—an perdat, quando emphyteuta revendidit, nolens dominum damnificare, et quid si vendat sub conditione, num. 5 l. 29 ibi.—in quibus personis alienari non possit, n. 15 dict. l. 29 tit. 8 part. 5.—recepta pro se, et suis hæredibus, an tunc veniat hæres universalis, vel institutus in re certa alio non dato cohærede, et quid in filiis, et quid si de successione feudi tractetur, num. 2 l. 14 t. 5 part. 5.—Et quid si talis emphyteusis sit ab ecclesia concessa per contractum, ibidem.—Et an si filius succedat in emphyteusim, teneatur solvere laudemium n. 4 l. 21 tit. 5 part. 6.—Emphyteusis sine persona-

rum distinctione concessa, intelligitur concessa in tertiam generationem, n. 2 l. 5 tit. 15 part. 6.—informiter concessa, ita in ea succedunt femine, sicuti masculi, dict. n. 2.—Et an in emphyteusim filii pater succedat, n. 1 l. 4 tit. 15 part. 6.

ENORMIS LÆSIO, de hoc vide in verbo LÆSIO ENORMIS. EPICUREI, et in qua fuerunt opinione circa animam, n. 1 in proemio tit. 15 part. 1.

EPISCOPUS.—Episcopus etiam in synodo statuere non potest contra canones, n. 2 l. 12 tit. 1 part. 1, post med.—Episcopi qualiter scire debeant fidei articulos, et alia sibi necessaria, et quæ, n. 2 in medio, l. 1 tit. 5 part. 1, et glos. in proem. tit. 5 part. 1, et n. 1 l. 22 ibi.—Episcopus debet esse jejunus, dum exercet sacramentum confirmationis, glos. l. 11 tit. 4 part. 1.—Episcopi, et alii superiores tantum administrare debent sacramentum ordinis, et confirmationis, n. 1 ad fin. l. 8 tit. 4 part. 1.—Episcopus injungere debet poenitentiam solemnem, vel alius de ipsius mandato, n. fin. l. 18 tit. 4 part. 1.—potest dare licentiam subdito, ut confiteatur cum alieno sacerdote, num. antepenult. l. 21 tit. 4 part. 1.—concedere potest indulgentias, et ad quod tempus, n. 2 et 4 l. 45 tit. 4 part. 1.—Episcopi concedentes indulgentias quadraginta dierum, de quibus diebus intelligantur, scilicet, Cœli, seu Purgatorii, vel Mundi, gloss. penult. d. l. 45.—licet plures adsint in dedicatione ecclesiæ, non poterunt concedere nisi tantum annualem indulgentiam, quam unus solus poterat, gloss. fin. dict. l. 45.—Episcopus an possit celebrare de nocte, vel ex causa dispensare quòd de nocte celebretur, quòd sic, n. 1 l. 48 tit. 4 part. 1.—Episcopi debent quotidie Missam audire, n. fin. l. 48 ibi.—Episcopatus est culmen omnium dignitatum, et non est major ordo, nihilominus tamen sunt in ecclesia aliæ majores dignitates, num. 1 l. 1 tit. 5 part. 1, num. 4 in medio, l. 9 ibi.—Episcopi pares non sunt, qui unus major altero, ibidem in fin.—Episcopus unde dicatur, et quem locum obtineat, n. 2 et 5 l. 1 tit. 5 part. 1.—Episcopi tenentur hæreticos convincere, n. 5 ibid.—Episcopus potest per Papam eximi à jurisdictione Archiepiscopi, n. 5 l. 5 tit. 5 part. 1.—non dispensat in voto ultramarino etiam visitationis tantum, n. 11 dict. l. 5 ibidem.—non dispensat in voto jacobino, licet in aliis omnibus sic, n. 12 ibid.—non potest dispensare cum bigamo ad majores ordines suscipiendas, n. 55 d. c. l. 5 t. 5 p. 1.—an dispenset cum diacono contrahente matrimonium, ut ad majores ordines ascendat, n. 54 dict. l. 5 ibi.—Episcopi non ordinant nisi in illis diebus ad hoc deputatis, Papa tamen sic, n. 58 ibid.—Episcopus non potest dispensare cum eo, qui excommunicatus celebravit, ibid. in n. 41.—debet puniri à Papa, si crimen commissit magnum, aliàs illum puniet Patriarcha, n. 8 l. 10 tit. 5 part. 1.—dicitur esse sub Archiepiscopo, non tamen sub Primato, seu Patriarcha, n. fin. dict. l. 10.—Episcopi, seu alii Prælati qualiter sint eligendi, n. 1 l. 17 tit. 5 part. 1.—Episcopus quid scire debeat, et qualis in eo desideretur scientia, n. 1 l. 22 tit. 5 part. 1.—debet scire jus canonicum, ibidem.—eligendus non est, nisi ille, qui compleverit triginta annos, n. 5 l. 22 tit. 5